

De kampioenenmatch tegen Donza was de allerlaatste officiële wedstrijd die Robbe Naudts speelde. Afsluiten met de dubbel, met de titel en de beker, het is maar weinigen gegeven.

Robbe hangt zijn schoenen aan de haak. Een carrière als coach zit er niet meteen in, zeker nu hij in de zomer van 2023 vader wordt. In het gesprek sluit hij een comeback op het veld echter niet uit. Wordt vervolgd?

Was je als kleine jongen voorbestemd om te gaan basketten?

RN - Ik kom zeker niet uit een basketfamilie, mijn ouders waren meer fan van alles wat met paardrijden te maken had. Toen mijn broer Stan begon te basketten nadat hij werd aangesproken door een leraar op school en ik vaak meeding om te gaan kijken, heb ik de microbe daar te pakken gekregen.

Je startte in Waregem om na drie jaar te vertrekken naar Oostkamp.

RN - In Waregem ben ik begonnen onder coach Marino Deprez die trouwens ook op mijn afscheidswedstrijd in de Lange Munte was. Marino heeft me erg veel bijgeleerd en is na al die jaren nog altijd actief in het basket. Ik trok naar Oostkamp waar ik vijf jaar zou blijven. Dat was niet evident omdat we telkens drie kwartier moesten rijden van bij ons thuis. Mijn ouders hebben in die periode flink wat kilometers voor mij gereden. Zij namen hun werk mee en zetten zich in de cafetaria tot de training was afgelopen. Het waren gekke toestanden: ik maakte soms zelf mijn huiswerk in de auto of deed mijn pyjama na het douchen al aan om zo bij thuiskomst direct naar bed te kunnen gaan. Na een tijdje weet je alle putjes in de weg wel zitten (lacht).

Op 15-jarige leeftijd maakte je de overstap naar Wevelgem waar je uiteindelijk snel debuteerde in het fanionteam.

RN – Doordat ik van het einde van het jaar ben, trainde ik bij Wevelgem al mee als vijftienjarige met de fanionploeg vanaf augustus. Het team kwam toen in tweede nationale uit onder leiding van Peter Castelein als coach. Ik was 16 jaar en 1 dag toen ik mijn eerste wedstrijd bij de seniores speelde. Het was voor mijn een heel leerrijke en aangename periode. Ik kon er ook samen spelen met mijn broer Stan en Brecht Guillemy. Ik heb in die periode veel moeten opgeven. Ik sprintte na school naar huis om onmiddellijk te vertrekken naar de training waar ik me telkens weer moest bewijzen. Eens terug thuis, nam ik voldoende rust. Studeren, rusten, trainen. In die periode heb ik goed leren plannen. In mijn huidige job kan ik die skills perfect inzetten. De combinatie studies-topsport was immers niet evident.

Toen ik 16 was, kreeg ik van Oostende de kans om professioneel speler te worden, maar ik wou alles op mijn studies zetten. Ik kreeg veel speelminuten in Wevelgem en dat was me dierbaarder dan enkele minuten spelen met de profs van Oostende.

Het toenmalige Liefmans Power Wevelgem ging failliet en zo trok je naar Latem-De Pinte en later naar Ieper om uiteindelijk terug thuis te komen in Waregem.

RN - Ik studeerde in die periode in Gent voor ingenieur bouwkunde. Latem-De Pinte, dat toen in derde nationale speelde, was makkelijk omdat die afstand niet zo groot was. Ik ben er drie en een half jaar gebleven en kon er mijn studies afwerken, terwijl ik toch op hoog niveau speelde. Eens ik afgestudeerd was, ging ik naar Ieper waar ik vier seizoenen heb gespeeld. In 2016, in Waregem werd ik dan opnieuw herenigd met Stan en Brecht. Ik bleef er één jaar om terug te keren naar Oostkamp.

Je carrière sloot je af met vier jaar Kortrijk. Hoe kijk je terug op die periode?

RN - Heel positief. We promoveerden in het eerste seizoen van derde naar tweede klasse en in mijn slotjaar pakten we de dubbel : titel en beker. Ik heb in Kortrijk verschillende rollen gehad, de ene lag me beter dan andere. Nu is het tijd om de fakkel door te geven. Het laatste seizoen was niet mijn beste jaar, omdat mijn functie binnen het team anders was. Ik kwam terecht in een ploeg met profs en dat is toch een ander gegeven. Ik heb toen de beslissing genomen om te stoppen. Mocht ik het na een tijdje heel erg missen, kan ik me nog altijd ergens herinschrijven (lacht).

Met welke emotie stond je op het veld tegen Donza, je laatste officiële wedstrijd?

RN - Ik stond er met een dubbel gevoel. Ik was heel gebrand op de titel, daar het de derde keer was dat ik de finale in 2de nationale speelde, maar ik kon hem nog niet winnen. In 3de nationale had ik hem wel reeds enkele keren gewonnen. Donza was de tweede beste ploeg van de reeks en we kunnen wel zeggen dat we veel promotie gemaakt hebben voor het basket tijdens die finals. De Spurs hebben in die tweestrijd de titel niet gestolen, we verdienen dit echt wel. Spelen voor meer dan 2000 man gaf me ook flink wat kippenvel. Er zaten veel vrienden en familie in de tribune, maar eens ik op het veld stond, was ik 200% gefocust op het spel. Ik hoor nooit iets als iemand iets roept vanuit het publiek, het heeft nooit in mijn carrière mijn spel bepaald!

Zit er een coach in jou verborgen?

RN - Ik denk het niet. Vooral het feit dat je veel cursussen moet volgen, is voor mij niet echt te begrijpen. Ik speel al 26 jaar basketbal en dus ken ik het spelletje door en door. Ik denk toch

wel dat ik voldoende basis heb om deze te kunnen overslaan. Een intense cursus volgen daarvoor is niet mijn ding en lijkt me niet echt nodig. Bovendien heb ik niet veel tijd over met mijn job als Business Unit Manager en externe projectleider bij Woodstoxx.

En verder ...

Wat is de meest memorabele match die je ooit speelde?

RN - Wellicht die van vorige vrijdag. Het was niet alleen mijn laatste wedstrijd, het was er één voor de titel die bijgewoond werd door heel veel mensen. Ik heb veel matches gespeeld waar iets op het spel stond, maar die van vrijdag was toch wel superbelangrijk. Het was een wedstrijd met veel emotie! Ook de partij tegen Melsele vorig seizoen zal me zeker bijblijven. Het was de laatste wedstrijd van de reguliere competitie. We hebben toen 27 punten goedgemaakt in de laatste paar minuten. Dit had ik nog nooit meegemaakt.

Wie is de beste ploegmaat met wie je ooit samenspeelde?

RN - Zonder twijfel mijn broer Stan! De band die we gesmeed hebben in de ploegen waar we samen speelden was enorm. In Wevelgem zat Stan op de topsportschool en zag ik hem tijdens de week nooit, behalve op de trainingen en wedstrijden. In het weekend waren we altijd samen onderweg. Zoiets is superleuk om mee te maken en te delen met iemand. Aan tafel praatten we altijd over basket en hielden we er veelal dezelfde mening op na. Wat er ook gebeurde op en naast het veld, Stan was er altijd voor mij.

Aan welke zaal heb je de beste herinneringen?

RN - De Schelp in Wevelgem blijft toch iets unieks, maar ook De Lange Munte zal ik nooit vergeten. Allebei heel mooie zalen waar ik een paar topmomenten heb beleefd. Wat me ook altijd zal bijblijven is de oude zaal van Neufchâteau waar we op een betonnen vloer moesten spelen. Ooit waren de douches met de gekende "Colruyt koelkast flappen" er in putje winter kapot en stonden er emmers voor ons klaar na de match. Ik spreek over vijftien jaar geleden, want de huidige zaal van Neufchâteau is best ok.

Wie is de beste coach met wie je ooit samenwerkte?

RN - Ik heb verschillende types van coaches gehad. In de beginfase leerde ik de basis van Marino Deprez. Johan Deboot in Oostkamp, heeft me gigantische grote stappen laten zetten als speler maar ook als jonge knaap veel bijgeleerd. Ik noem hier ook Peter Casteleyn, die me als 16-jarige in tweede nationale liet debuteren bij de seniores. Hij geloofde enorm in me en

stimuleerde alle jongeren om hard te werken. Het waren alle drie ook goeie people managers, wat niet onbelangrijk is. Ik leerde met verschillende persoonlijkheden om te gaan. Soms moet je uitspraken in het heetst van de strijd een beetje relativeren. Ook in mijn professioneel leven heb ik die skills al kunnen gebruiken.

Zijn er nog zaken die je mee neemt na je leven na het basket?

RN - Ik heb veel vrienden leren kennen door het basket, zeker in de periode van Oostkamp. Die mannen zie ik nog regelmatig terug. Door het basketbal hebben ze me ook anders leren kennen. Op het veld ben ik meestal heel ernstig en erg gefocust, maar naast het veld hebben de meesten een andere Robbe leren kennen. Ik had ook altijd een goeie band met de supporters in de teams waar ik speelde. Ik denk niet dat mijn levensstijl veel zal veranderen, al zal ik nu nog meer genieten van de vrije momenten. Zo ging ik bijvoorbeeld nooit op vrijdagavond op stap, als ik wist dat ik op zaterdag wedstrijd had. Nu zal ik ook van deze momenten kunnen genieten om samen met vrienden en familie iets leuks te doen. Sowieso, ga ik blijven sporten en zal ik nog regelmatig het basket volgen. Ik ben voorlopig nog niet weg te slaan uit de sporthallen (lacht).

STEVEN VERHAMME